

L'Eulàlia, esgotada del quotidià, decidí fer una breu estada en un Balneari. Se sentia desitjosa d'un canvi i d'uns dies de descans. Vivia en un poble que en el decurs del temps s'havia fet gran, massa gran a parer seu. La contaminació acústica era ja una constant. Cercava així allunyar-se d'aquest brogit incessant en el qual es veia sotmesa dia sí i dia també. El silenci que li ofería un balneari resultaria un bàlsam per aquella ànima que reclamava pau i soledat. Hi anava, alhora, a prendre les aigües per posar remei a l'artrosi que li minava la salut. Cercava guariment a la malaltia, un malestar que s'aguditzà la primavera de l'any anterior. Aquestes aigües exhibien ufanoses el seu poder miraculós.

A la vila on s'estava, no sempre eren planers els dies que vivia. El que la pobra mossa no s'imaginava és que li deparava aquest sojorn que es proposava fer. Les coses no afavoririen de cap manera el seu determini de recés espiritual, ans al contrari, acabaria malbaratant el seu valuós temps.

Arribant als banys, el Jim, propietari de l'establiment termal, l'acollí. L'Eulàlia aprofitava l'avinentesa per fer-li esment que li mancava una pinta. L'havia oblidat a casa i, ara, li'n sol·licitava una. El Jim era un home de posat ferreny d'uns cinquanta o seixanta anys. Home alt, ben plantat, tot i estar a frec de la seixantena. Tanmateix, l'Eulàlia ja havia advertit els símptomes de la decrepitud manifestar-se en l'home. Sens dubte, la intensa activitat durant el dia amb els seus clients i les hores dels vespres dedicades a la música, li restaven temps de descans i aguditzaven l'estat de la seva precària salut. El Jim era melòman, tocava la flauta al menjador del balneari. Tenia uns grans ulls lluminosos i blaus, però ja fatigats, amb un fons que s'havia tornat grisenc. L'Eulàlia, entretant, mirava amb displicència aquell cos emmalaltit.

-Té una pinta?- li demanà l'Eulàlia.

-Ara mateix l'hi porto- replicà el Jim.

Al cap d'uns instants, l'home replicà: - No en tinc cap.

L'Eulàlia de seguit s'adonà que l'home li feu una contesta freda. Decididament, no era aquell l'acolliment que esperava. En aquell precís instant, una cambrera que s'escau a passar per allí,

se li presenta amb una pinta. Al Jim, això el posà furiós, fora de tota mida. L'Eulàlia estava atordida entre semblants confusions. La cambrera havia exasperat els ànims del Jim i l'home la mirava amb l'esguard encuriolit. Aquest bonhome, de fortuna consolidada, no era gaire procliu a l'alegria i tenia una disposició a ofendre's fàcilment i difícilment reprimia el seu enuig. Es quedà esguardant-la intensament. Closos els llavis, romangué bona estona sense proferir ni un mot. No hi havia raó per enfurismar-se i l'Eulàlia, que tenia una marcada predisposició a patir exageradament, s'acovardí. Tot feia presagiar que s'esdevenia alguna cosa greu. L'Eulàlia que buscava el guariment de la seva salut en la cura d'aigües als banys, ja se sentia afligida per la seva dissort. Definitivament atrapada, entre el desconcert i l'angoixa. Tot plegat, un clima poc favorable a la quietud i la pau, i també al desenvolupament de la dimensió espiritual, un altre anhel de la nostra protagonista.

Alhora, en aquest centre termal, regnava un silenci que ho embolcallava tot. Tot era harmònic i respirava una ordenada tranquil·litat. Talment una paradoxa, amb el que s'acabava d'esdevenir. La pobra Eulàlia, atreta per les antiguitats, i per desviar els pensaments en els quals es veia sumida, mirava embadalida, abstreta, quasi confosa. Anava resseguint amb la mirada el resplendent mobiliari. A la nostra Eulàlia, més inclinada al retraïment i a la vida contemplativa, no deixa de sorprendre-la la bellesa de l'indret. Aquí es vivia massa fastuosament, ultrapassant el gust pel benestar i el luxe.

Passats uns instants, les coses semblava que s'haguessin encalmat, com sol passar arran de la tempesta. I, en aquesta disposició d'esperit, la cambrera amb semblant d'enteresa i de calma es retirà cap als seus quefers. L'Eulàlia se'n pujà a la seva cambra i s'ajaçà una bona estona al llit perquè el cor encara li bategava massa. Restà tota pansida, com vexada en el més íntim del cor. Era un dormitori no massa gran, perfectament endreçat, amb una sola finestra que donava en un jardí tancat de parets. Les parets de la cambra eren folrades de gravats i dibuixos. El sol ja començava a declinar. Ara, ja entrada la tardor, els jorns s'escurçaven, els cels empal·lidien. L'aire era amarat de l'olor de gespa. La tarda minvava dolçament i l'Eulàlia, asseguda a la cadira de còmode respall, contemplava el crepuscle de la finestra estant.

La vetlla transcorre trista i silenciosa. El Jim la tenia desconcertada. Una tristesa profundíssima la corprengué i la deixà pensívola. Li molestava el to emprat pel Jim que posava de manifest que ell tenia l'última paraula i en un to que no admetia rèplica.

Després, la pobra mossa s'alçava i, com una ànima en pena, començava a passejar-se per l'habitació en una mena d'ensopiment estrany, les llàgrimes lliscant-li silencioses galtes avall. De sobte, va sentir un crit esfereïdor que la va deixar atordida.

La nit era vinguda ja amb tota sa foscor i, aquesta dona un dramatisme particular i afavoreix una visió intuïtiva i difuminada dels fets. Aquest bram fortíssim no era producte de la seva exaltada imaginació. Era ben real. L'Eulàlia, arraulida entre els llençols, amb el cor encongít i bategant, s'eixugava les llàgrimes que li llenegaven per les galtes. La mossa anava cabdellant i descabdellant hipòtesis que no menaven enlloc. Finalment, decidí alçar-se del llit i obrir la porta del dormitori. Al final del passadís, albirà la figura del Jim. Aquest duia una indumentària atípica, més pròpia del temps de l'antigor. Cagada de por i amb un cangueli fora de tota mida, la pobra Eulàlia es tancà precipitadament a l'habitació. S'ajaçà al llit i ja no dormiria de la nit. Aquest home la tenia acollonida, acovardida. Cap a la una de la matinada, contra tota expectativa, aconseguí el son. Aquest, però, fou de naturalesa intranquil·la, i amb una sensació d'opressió al cor. Fou presa d'una gran agitació, amb somnis angoixants i paorosos. Tocades les vuit del matí, obrí els ulls mentre la minyona de l'establiment li duia l'esmorzar.

- Fa cara de cansada - li digué aquesta.

- Sí -, respongué l'Eulàlia, - No he pogut conciliar la son -.

Se l'intuïa consirosa.

La pobra mossa que volia llegir voraçment durant la seva estada, no faria re. Foren diners malgastats endebades. Un sojorn del qual poca cosa en trauria, tret d'un malestar profund. No en gaudiria en absolut, ella que tant entusiasme havia dipositat en el balneari i els seus luxes i confortos.

L'Eulàlia, que era molt versada en parapsicologia, també era molt conscient que com més s'avançava en el coneixement del nostre món sensorial hi ha indicis evidents que existeix un món més ampli, més ric i divers del que nosaltres percebem i del qual quedem exclosos per les limitacions dels nostres sentits i de la nostra ment. No es podia pas dir que la mossa hagués caigut en un estat de percepció paranormal, o que passés per una mena d'al·lucinació que li permetés veure dimensions de la realitat desconegudes en el registre habitual de percepció. El que havia presenciada a l'extrem del passadís, era ben real.

Encetada la tarda, l'Eulàlia decidí fer cap a la piscina del balneari per encalmar-se un xic l'esperit. Aquesta encara romania oberta tot i que la temperatura decreixia als capvespres. Ja duia el banyador posat i la bona temperatura de l'aigua convidava al bany. Començava ja a fer les primeres nedades i, alçant el cap de l'aigua, esguardà la figura del Jim, deambulant pels contorns i jardins de la piscina. La pobra mossa acovardida de por, s'escagarrinava literalment a les aigües de la mateixa piscina, que per unes instants s'embruniren. Atemorida i summament avergonyida, endinsà el cap sota l'aigua, com per dissimular-se en l'intent. Fou un esforç fallit, o tal vegada no. No sabia si el Jim l'havia realment albirat. Ja érem gairebé a entrada de fosc i la nostra Eulàlia no se'n podia avenir. Era talment com si el Jim l'estès aguantant. Estava talment acovardida i confosa, que ja no ho sabia.

Enmig d'un fort neguit i molta turpitud pel que s'havia esdevingut a l'aigua. No ho pogué evitar. Desertà el bany. La xicota ja dubtava a quin racó del balneari aviar-se per evitar ensopegar, altra vegada amb el Jim. Es decantà per la biblioteca, potser hi hauria més sort.

Allí, assegut en un Chester vermellenc, perfectament entapissat, que regnava orgullós en un racó de l'estança, la persona del Jim, prenent un te que preparaven admirablement els seus criats, l'aigua del qual era abocada en una tassa d'argent, al punt just perquè la infusió fos al màxim d'aromàtica. L'Eulàlia estava al punt d'embogir i de caure greument malalta. Com podia ésser? Feia tot just cinc minuts, com aquell que diu, que havia eixit de la piscina. Aquest home semblava com si fos dotat del do d'ubiqüitat. Podia ésser present simultàniament a tot arreu. La

mossa va empal·lidir i se sentí defallir. Ella, que tant es delia per les lletres contingudes en els llibres dels grans escriptors, no tornaria a posar els peus en aquell indret. En aquesta biblioteca es podia consultar tota la història dels balnearis profusament il·lustrada. L'estat mental del qual fou presa va ser tal que ja no aconseguia llegir cap lletra, ni sabia on estava. Hagué de ser recolzada per un cambrer de sala, que la va dur fora i és que la mossa ja no podia gairebé caminar. Li oferí un whisky per retornar-la, que ella amablement acceptà. Sí, encara la dona estava en el seu si. Era forta, immensament resistent.

Desitjosa com se sentia abans de marxar de casa, d'enriquir el seu bagatge artístic i cultural. Sabia que aquí fóra endebades. La biblioteca era nodrida d'obres de medecina, filosofia, literatura... Ara, aquesta sala de lectura, moblada amb profusió de divans, coixins i tauletes prengué un altre caire. S'impregnà d'un alè de misteri.

En el balneari, tot eren vitrines al passadís que menava a les habitacions, s'hi exposaven nines i joguines amb què s'esplaiaren les nenes dels temps primitius. De nines, com de mortals, n'hi ha de sortoses i de malaurades i són molt poques les que han pogut resistir l'escomesa del temps. És possible que alguna hagi plorat el seu captiveri al fons d'un armari o d'una calaixera, afligida per la seva dissort.

També s'hi ubicaven uns mobles del temps de l'antigor que se salvaven de la descurança en aquell racó.

L'Eulàlia, ja una mica reviscolada pel whisky, s'encaminava cap al dormitori i no recordava en absolut haver esguardat aquells mobles el dia de la seva arribada als banys. El caire que prenién els esdeveniments i tot plegat era digne d'una sèrie intitulada "Dimensió desconeguda", que la dona mirava a primeries dels anys vuitanta, a la seva adolescència. Comptat i debatut, una pel·lícula de terror que la mossa vivia en temps real.

Al caient d'aquella tarda, l'Eulàlia plasmà la vivència, esperant així deseixir-se d'aquell fort sotrac. No tenia més remei que acceptar amb resignació la seva dissortada realitat. Moments

plàcids, on tot sembla convergir favorablement foren ben escassos. Aviat s'hauria de donar part a la nit i, amb l'arribada d'aquesta, obrir-se a la foscor de la mateixa.

Es resolgué llavors d'exposar el seu neguit al personal del balneari. De pressa i d'esma, recorregué el passadís fins arribar a la recepció. Per l'escala del soterrani, veié pujar un gat. Era un felí enorme, tot ell d'un cendrat rossenc. Aquell gat la va desplaure d'allò més. Ja en tenia prou de misteri. Allí li feren avinent que el Jim havia traspasat. Ja s'havien escolat tres anys d'ençà del seu traspàs, a les contrades del més enllà. Un fort col·lapse cardíac que li sobrevingué quatre anys enrere desencadenà un seguit de complicacions respiratòries, que van fer témer al seu metge el fatal desenllaç. Fou quan els facultatius pronosticaren que no allargaria més d'un any. Un decaïment, una fatiga i un panteix varen ésser els senyals que en pocs mesos el va dur a la sepultura. Entrà aleshores en un estat de decaïment i d'ensopiment i esperà la mort que compassiva li sobrevingué la mateixa nit de Tots Sants. La noia de la recepció li'n dona tot luxe de detalls afegint que succeïa any rere any dins les mateixes coordenades de temps. El Jim es deixava entreveure per molts dels estadants que feien sojorn als banys.

Amb tot plegat, l'Eulàlia s'exasperà encara més i decidí allà mateix escurçar l'estada. Aquesta fora la seva darrera nit.

Arribaria l'hora d'allitar-se quan la son se'ns endú i els somnis supleixen la realitat. La passaria ben desperta i a punta de dia eixiria d'aquell balneari. Així ho consignava per escrit la mossa en el seu quadern. La imminència del perill a què es veia abocada si perllongava el seu sojorn feia necessària una eixida precipitada.

Se sentia necessitada i urgida de consol. Sostinguda, vetllada per alguna ànima que es compadís d'ella. Sempre la nostra Eulàlia havia estat molt poruga. Ara, en aquest centre, ja no es trobava a recer enlloc.

Havent sopat, accelerà un xic el pas en passar pel passadís que duia als dormitoris. Topà novament amb aquell gat enorme que es creuava al seu camí. El felí no li feu cap gràcia, de fet l'importunà fortament.

A entrada de nit, el primer cop a la porta es feia sentir, seguit d'un marrameu del gat. El felí semblava enfurismat. Novament, la mà del destí s'havia revestit d'una particular duresa. Si obria la porta no es podia anticipar el que vindria, encara que la mossa ja ho intuïa. No es podia ni es volia arriscar. Fora insensat. Els marrameus del gat es feien cada vegada més intensos i insistents, alhora que avançava la nit. L'Eulàlia estava exasperada i extremament inquieta. La seva histèria i pertorbació eren tals que ja no sabia com actuar. Amb tot, fou presa d'un histerisme i agitació mental d'una violència inusitada. La mossa es veia en la incapacitat de discernir què calia fer.

Sortosament, els planys del gat anaren minvant a trenc d'alba, coincidint amb les primeres clarors del dia, fresquívoles i tendres, que s'anaven escampant cel amunt per reviscolar des d'allí la terra atuïda pel son.

A punta de dia, gairebé, l'Eulàlia, ja restablerta del suplici i de l'ardor de la nit, emprenia el camí de l'estació ferroviària que distava a vuit kilòmetres del Centre Termal, clausurant, així, el seu mal tràngol.